

РЕШЕНИЕ

№ 669

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.12.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8889** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. М. Д., срещу решение от 08.08.2022 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 103-ти състав по нахд № 1081/2021 г.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление № 20-4332-021386 от 08.12.2020 г., издадено началник група към отдел Пътна полиция при СДВР, с което на Д. С. С., на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание глоба в размер на 100.00 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на закона. Оспорен е изводът на районния съд, че посочената в АУАН и в НП като нарушена разпоредба – чл. 6, т.1 ЗДвП, е бланкетна и не предвижда правило за поведение на водачите на МПС. Сочи се, че съобразно мотивите в Тълкувателно решение № 2 от 22.12.2016 г., постановено по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСНК на ВКС, нормата на чл. 6, т.1 ЗДвП вменява задължение на участниците в пътното движение да спазват светлинните сигнали на пътното платно. Твърди се, че от отразеното възражение в АУАН е видно, че нарушителят е бил запознат с

относимите факти и с вмененото му нарушение. Посочената в АУАН и в НП правна квалификация на нарушението е коректна и съответства на словесното му описание и на установените факти. Оспорен е изводът на СРС, че повдигнатото административнонаказателно обвинение не е доказано, като се твърди, че съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП в тежест на наказаното лице е да опровергае отразеното в АУАН. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Д. С. С., представляван от адв. В., в писмен отговор, изразява подробно аргументирано становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства СРС е възприел следната фактическата обстановка:

На 22.10.2020 г., от полицаи при 03 РУ - СДВР е съставен на Д. С. С. АУАН Серия АА № 952116 от 09.10.2021 г., за това, че на същата дата, около 21.25 ч., в [населено място], по бул. Х. Б., с посока на движение от бул. Т. А. към ул. Ц. С., управляваният от нея автомобил О. А., рег. [рег.номер на МПС], е навлязъл на жълт сигнал и преминал през кръстовището на бул. Х. Б. и ул. П. на червен сигнал на поставената в нормален режим на работа светофарна уредба. Въз основа на АУАН е било издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление № 20-4332-021386 от 08.12.2020 г., с което на Д. С. С., на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100.00 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, Софийският районен съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице, поради което административнонаказателната му отговорност е ангажирана незаконосъобразно.

Обжалваното решение е правилно, но при корекция на мотивите, както следва:

Съобразно чл. 6, т. 1 от ЗДвП участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. В разглеждания случай, според словесното описание на нарушението в АУАН и в НП, управляваният от Д. С. автомобил е навлязъл на жълт сигнал и преминал през кръстовището на бул. Х. Б. и ул. П. на червен сигнал на поставената в нормален режим на работа светофарна уредба. От така отразените обстоятелства обаче не може да се установи по несъмнен начин, че с деянието си ответникът /в касационното производство/ е осъществил състав на нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП, като не се е съобразил със светлинните сигнали, както правилно е

приел и въззивният съд. В тази връзка следва да се посочи, че съгласно чл. 31, ал. 7, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за движение по пътищата /ППЗДвП/, жълта светлина - означава „Внимание, спри!“. Това не се отнася само за онези от водачите, които в момента на подаването на този сигнал, след като им е било разрешено преминаването, са толкова близо до светофара, че не могат да спрат, без да създадат опасност за движението. При подаване на този сигнал на кръстовище водачите, които навлизат или се намират в кръстовището, са длъжни да го освободят. В процесните АУАН и НП липсва такова описание на обстоятелствата, при които е извършено деянието, което да позволява да се установи по категоричен начин, че Д. С. не се е съобразила със светлинните сигнали на работещата нормално светофарна уредба. Не е отразено точното разположение на автомобила спрямо кръстовището и светофара, за да се извърши преценка доколко водачът е имал възможност да се съобрази със значението на жълтата светлина, съобразно чл. 31, ал. 7, т. 4 от ППЗДвП или спрямо него е било налице изключението по изр. 2 от посочената разпоредба. В случай че е била налице последната хипотеза - водачът, в момента на подаването на жълтия сигнал, след като му е било разрешено преминаването, да е бил толкова близо до светофара, че не е могъл да спре, без да създаде опасност за движението, то законодателят изрично е предвидил, че значението на жълтата светлина – „Внимание, спри!“, не следва да намери приложение. Липсата обаче на конкретно и детайлно описание на относимите факти, в случая препятства да се установи коя от конкретните хипотези на чл. 31, ал. 7, т. 4 от ППЗДвП е била осъществена, респ. била ли е налице възможност за водача да спре преди да навлезе в кръстовището, без да създаде опасност за движението, както и да се прецени налице ли е виновно поведение на лицето. Поради това правилен се явява извода на въззивния съд за допуснато в хода на административнонаказателното производство съществено нарушение на процесуалните правила – чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, което обуславя незаконосъобразност на НП и е основание за отмяната му.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на материалния закон и на процесуалните правила. Решението е мотивирано, като съдът е обосновал правните и фактическите си изводи, чрез подрбно обсъждане на доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата, в полза на адв. П. А. В. следва да се присъди сума в размер на 400 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на ответника по делото, съгласно декларация за правна помощ и съдействие от 08.12.2022 г.

Воден от горното, Административен съд София- град, VII-ми касационен състав,
РЕШИ:

ОСТЯВЯ В СИЛА решение от 08.08.2022 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 103-ти състав по нахд № 1081/2021 г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. П. А. В. сума в размер на 400 (четиристотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.